

30 april 2019 – over het silo-model en lokale infrastructuurvoorzieningen

Het Europese staatssteun recht zet betrokken partijen (steungevers en -ontvangers) een strategische bril op: wat willen jullie bereiken, wat is het effect van concrete maatregelen en wat zijn de bijkomstige effecten? En natuurlijk: mag de voorgenomen steun binnen de spelregels uit Brussel? Zijn de plannen rechtmatig volgens het staatssteun recht en de bijbehorende procedures? Graag wil ik twee actuele ontwikkelingen met jullie delen:

Voor verschillende opdrachtgevers hebben we onlangs het zogeheten **silo-model** uitgewerkt voor innovatieclusters. In veel regio's in Nederland zijn of worden veel innovatieclusters actief, in diverse vormen en maten. Bestaande en nieuwe intermediaire organisaties die diensten en/of faciliteiten aanbieden, vaak gericht op een bepaalde sector of gebied. Innovatie en samenwerking zijn vaak de leidende thema's. Uit staatssteunoptiek kan je artikel 27 AGVV gebruiken (speciaal bedoeld voor innovatieclusters), maar daar zitten ook wat haken en ogen aan. Zo mag steun niet hoger uitvallen dan 50% en mag alleen de clusterorganisatie zelf kosten declareren. De Europese Commissie erkent dat artikel 27 niet altijd even goed past, maar geeft ook aan dat innovatieclusters doorgeefluik van steun mogen zijn. Waarbij de steun dus uit staatssteunoptiek geborgd wordt op het niveau van de deelnemers of gebruikers van de diensten of faciliteiten. In het jargon noemen we dat doorvloeit van staatssteun. Het silo-model is daarop gebaseerd: het innovatiecluster krijgt een bedrag toegerekend, dat ze ter beschikking kan stellen aan bijvoorbeeld concrete innovatieprojecten onder artikel 25 AGVV, of starterssteun onder artikel 22 AGVV. Als de spelregels aan de voorkant helder zijn en netjes worden uitgevoerd en verantwoord, kan je een rechtmatig steunsysteem opzetten dat veel meer dan 50% steun toelaat, of ook steun die doorvloeit naar diverse partijen. De analogie met een silo is dat publiek geld er aan de bovenkant ingaat en onder weer evengoed uitstroomt. Onder beheer van de desbetreffende clusterorganisatie, maar zonder dat de steun uit staatssteunoptiek bij de clusterorganisatie landt.

Een tweede interessante ontwikkeling is de potentiële Nederlandse doorbraak van artikel 56 AGVV voor **lokale infrastructuurvoorzieningen**. Bij infrastructuur denken we in Nederland al gauw vooral aan wegen, spoor en leidingen. De Brusselse interpretatie van lokale infrastructuurvoorzieningen is echter veel ruimer. Het omvat bijvoorbeeld ook gebouwen, faciliteiten en dienstverlening. Voorbeelden uit de AGVV-praktijk buiten Nederland zijn parkeervoorzieningen, campusontwikkeling en bedrijfsverzamelgebouwen. Sleutelfactor is of de infrastructuurvoorzieningen aan belangstellende partijen op open, transparante en niet-discriminerende basis beschikbaar worden gesteld. Of met andere woorden: dat er meerdere gebruikers zijn, die een marktprijs betalen voor het gebruik. Voor enkelvoudig gebruik (1 bedrijf op 1 eigen locatie) kan dit artikel dus niet gebruikt worden. Maar zodra meerdere partijen betrokken zijn, dan kan je artikel 56 AGVV overwegen. Investeringssteun is dan toegelaten voor alle investeringen, minus de exploitatiewinst (die je kan vaststellen op basis van redelijke prognoses). We kennen deze aanpak in Nederland ook wel als de onrendabele top berekening. Die onrendabele top is dus onder artikel 56 AGVV volledig subsidiabel (zonder steunplafond!). De maximale nominale steun per project is € 10 miljoen, maar lokaal kan je daar met elkaar prachtige projecten voor opzetten. We passen artikel 56 AGVV eigenlijk nog maar weinig toe in Nederland, tot nu toe slechts 14 keer in de afgelopen 5 jaar. In het buitenland staat de "artikel 56"-teller al ruim boven de 240. Dat biedt kansen!

Meer informatie: Melvin Könings, 06 4262 7976, melvinkoenings@lysiasadvies.nl